

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA
MÁSODIK SZEKCIÓ

KÁROLY kontra Magyarország ügy
(58887/00 sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2003. december 2.

Ezen határozat az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdésében foglalt körülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.

A Károly kontra Magyarország ügyben

Az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Kamaraként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

J.-P. COSTA, *elnök*

A.B. BAKA,

GAUKUR JÖRUNDSSON,

L. LOUCAIDES,

C. BÎRSAN,

M. UGREKHELIDZE,

A. MULARONI, *bírák*

és S. DOLLÉ, *a Szekció hivatalvezetője,*

2003. november 13-án tartott zárt ülésén

az ezen időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy Magyarország ellen benyújtott kérelem (58887/00 sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény (az "Egyezmény") 34. cikke alapján egy magyar állampolgár, Károly György Ferenc (a "kérelmező") 2000. január 3-án terjesztett a Bíróság elé.

2. A Magyar Kormányt (a „Kormány”) képviselője, dr. Höltzl Lipót, az Igazságügyi Minisztérium helyettes államtitkára képviselte.

3. 2002. március 5-én a Bíróság arról határozott, hogy közli az eljárás elhúzódnásával kapcsolatos panaszt a Kormánnyal. Az Egyezmény 29. cikke 3. bekezdésének rendelkezései alapján úgy határozott, hogy a kérelem érdemét és elfogadhatóságát együtt vizsgálja.

A TÉNYEK

4. A kérelmező 1956-ban született és Kecskeméten, Magyarországon él.

5. A kérelmezőt elbocsátották munkahelyéről. 1995. augusztus 28-án a kérelmező pert indított a Fővárosi Munkaügyi Bíróság előtt végkielégítés kifizetését követelve. 1995. november 15-én a Munkaügyi Bíróság tárgyalást tartott. Ezen a tárgyaláson a kérelmező módosította keresetét, és az elbocsátásáról szóló határozat megsemmisítését is kérte.

6. 1996. február 6-án a Munkaügyi Bíróság elutasította a kereset azon részét, amely a kérelmező munkahelyére történő visszahelyezésére irányult, mivel ebben a vonatkozásban a kereset a törvényben meghatározott határidőn túl került előterjesztésre.

7. 1996. június 19-én a Fővárosi Bíróság másodfokú bírósággént eljárva elutasította az 1996. február 6-i részhatározat ellen benyújtott kérelmezői

fellebbezést. 1996. november 12-én a Legfelsőbb Bíróság elutasította a kérelmező felülvizsgálat iránti kérelmét.

8. A kereset többi részét illetően a Fővárosi Munkaügyi Bíróság 1998. május 27-én és július 1-én további tárgyalásokat tartott. A július 1-i tárgyaláson 130.000 forintot és ezen összeg kamatait ítélte meg a kérelmező számára végkielégítés és elmaradt bér címén.

9. Fellebbezés nyomán a Fővárosi Bíróság 1999. január 15-én, április 14-én és június 23-án tárgyalást tartott.

10. 1999. július 2-án a Fővárosi Bíróság részítéletében megemelte a megítélt összeget. 1999. szeptember 2-án a kérelmező felülvizsgálat iránti kérelmet terjesztett a Legfelsőbb Bíróság elé. 1999. október 7-én a Legfelsőbb Bíróság a kérelem kiegészítését rendelte el. 2000. február 25-én a Legfelsőbb Bíróság védőügyvédet rendelt ki a kérelmező mellé. 2001. január 3-i részítéletében a Legfelsőbb Bíróság elutasította a kérelmező felülvizsgálat iránti kérelmét. A határozatot 2001. február 7-én kézbesítették a kérelmező számára.

11. Időközben, 1999. szeptember 22-én, a Fővárosi Bíróság néhány igény tekintetében felfüggesztette az eljárást a felülvizsgálati eljárás befejezéséig.

12. A 2001. január 3-i határozat meghozatalát követően a Fővárosi Bíróság folytatta az eljárást. Egy 2001. júniusára kitűzött tárgyalást el kellett halasztani, mivel a kérelmezőnek címzett értesítés kézbesítetlenül visszaérkezett a bíróságra. Tudakozódása ellenére a Fővárosi Bíróságnak nem sikerült kiderítenie a kérelmező címét. Ezért 2001. szeptember 12-én a bíróság megállapította a per szünetelését. 2002. március 12-én a polgári perrendtartásról szóló törvény 137. § 1. (c) alapján a bíróság megszüntette az eljárást a szünetelést megállapító végzés kibocsátásától számított hat hónapos határidő lejárta miatt.

A JOG

I. AZ EGYEZMÉNY 6. CIKKE 1. BEKEZDÉSÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

13. A kérelmező azt panaszolta, hogy az eljárás hossza – különösen az 1995. augusztus 28. és a 2001. január 3. közötti időszakban – összeegyeztethetetlen az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésében megkívánt „ésszerű idő” követelményével. A 6. cikk 1. bekezdése kimondja:

„Mindenkinek joga van arra, hogy...bíróság tisztességesen és ésszerű időn belül... hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában...”

14. A Kormány vitatta az érvelést.

15. A figyelembe veendő időszak 1995. augusztus 28-án kezdődött és 2002. március 12-én ért véget. Így az eljárás hat évig, hat hónapig és két hétig tartott.

A. Elfogadhatóság

16. A Bíróság megjegyzi, hogy a panasz nem nyilvánvalóan megalapozatlan az Egyezmény 35. cikkének 3. bekezdése szerinti értelemben. A Bíróság továbbá megjegyzi, hogy semmilyen más alapon sem elfogadhatatlan. Ezért elfogadhatónak kell nyilvánítani.

B. Érdem

17. A Kormány úgy érvelt, hogy az eljárás három bírósági szinten késedelem nélkül zajlott, kivéve az 1996. november 12. és az 1998. május 27. közötti időszakot, amikor egy adminisztratív hiba miatt inaktivitás következett be. A Kormány arra is rámutatott, hogy bizonyos fokú késedelemre 2001. január 3-át követően is sor került azért, mert a kérelmező nem hagyta meg lakcímét a bíróságnak.

18. A kérelmező vitatta ezt az érvelést. Hangsúlyozta, hogy pere, különösen 1995. augusztus 28. – amikor keresetét előterjesztette – és 2001. január 3. között – amikor a Legfelsőbb Bíróság elutasította felülvizsgálati kérelmét – ésszerűtlenül lassan haladt.

19. A Bíróság megismétli, hogy az eljárás hosszának ésszerű voltát az ügy egyedi körülményeinek fényében és a Bíróság esetjogában lefektetett kritériumokra tekintettel kell megítélni, különösen az ügy bonyolultságára, a felek és a releváns hatóságok magatartására, valamint arra figyelemmel, hogy mi volt a per tétje a kérelmező számára (ld. pl. *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII).

20. A Bíróság úgy véli, hogy az ügy elbírálása nem okozott különösebb nehézséget, sem a tények, sem pedig az alkalmazandó jog tekintetében.

21. A bíróságok magatartását illetően a Bíróság – a Kormány előterjesztésével összhangban – észrevételezi, hogy adminisztratív hiba miatt 1996. november 12. és 1998. május 27. között inaktív periódusra került sor. Ez az időszak az Állam terhére róható.

22. A kérelmező magatartását illetően a Bíróság észrevételezi, hogy az eljárás 2001. január 3-i folytatását követően a Fővárosi Bíróság leveleit nem lehetett a kérelmező számára kézbesíteni. Ennek következtében az eljárást először szüneteltetni kellett, azután pedig – 2002. március 12-én – meg kellett szüntetni. A Bíróság úgy véli, hogy ez a több mint tíz hónapig tartó, szükségtelen késedelem a kérelmező terhére róható.

23. Az eljárás teljes hosszára, s különösen arra a másfél éves inaktív periódusra figyelemmel, amelyért a hazai bíróságok felelősek, továbbá tekintettel arra, hogy munkaügyi perekben a hazai bíróságoknak rendszerint

különleges gondossággal kell eljárniuk (ld. *Obermeier v. Austria*, judgment of 28 June 1990, Series A no. 179, pp. 23-24, § 72; *Caleffi v. Italy*, judgment of 24 May 1991, Series A no. 206-B), a Bíróság arra a következtetésre jut, hogy a kérelmező ügyét nem bírálták el ésszerű időn belül. Ezért az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették.

II. AZ EGYEZMÉNY 6. CIKKE 1. BEKEZDÉSÉNEK MEGSÉRTÉSE AZ ELJÁRÁS TISZTESSÉGES VOLTÁT ILLETŐEN

Elfogadhatóság

24. A kérelmező azt is panaszolta, hogy a hazai hatóságok által hozott határozatok tévesek voltak. Az Egyezmény 6., 13. és 14. cikkeire hivatkozott.

A Bíróság úgy véli, az ügyiratok alapján nincs jele annak, hogy az ügyet tárgyaló bíróságok elfogultak lettek volna, vagy hogy az eljárás egyébként tisztességtelen lett volna. Továbbá, annak sincs jele, hogy a kérelmezőt az Egyezmény 13. és 14. cikke alapján megillető jogokat megsértették volna. Ebből következően a kérelemnek ez a része nyilvánvalóan megalapozatlan a 35. cikk 3. bekezdése értelmében, s ezt a részt az Egyezmény 35. cikkének 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

III. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

25. Az Egyezmény 41. cikke kimondja:

„Ha a Bíróság az Egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt tesz lehetővé, a Bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek.”

A. Károk

26. A kérelmező 16.453.234 forintot követelt vagyoni kára, s 8.000.000 forintot nem vagyoni kára megtérítéseként.

27. A Kormány előterjesztette, hogy a kérelmező követelése túlzott, s úgy érvelt, hogy a kártérítés összegét a Magyarország elleni kérelmekkel kapcsolatos bírósági esetjog fényében kell megítélni.

28. A Bíróság nem lát oksági kapcsolatot a megállapított jogsértés és az állított vagyoni kár között; ezért ezt az igényt elutasítja. Nem vagyoni kár tekintetében azonban 3.700 eurót ítél meg a kérelmező számára, a per tétjére és arra a tényre figyelemmel, hogy a kérelmezőről ésszerű módon feltehető, hogy a per elhúzódása miatt frusztrációt szenvedett.

B. Költségek és kiadások

29. A kérelmező 48.291forintot követelt a hazai bíróságok és a Bíróság előtti eljárás során felmerült költségek és kiadások megtérítéseként.

30. A Bíróság esetjoga szerint a kérelmező csak akkor jogosult költségei és kiadásai megtéríttetésére, hogyha bizonyítja, hogy e költségek ténylegesen és szükségszerűen felmerültek, s összegüket tekintve ésszerűek. A jelen ügyben a birtokában lévő információkra és a fenti kritériumokra figyelemmel a Bíróság ilyen címen 200 euró megítélését tartja ésszerűnek.

C. Késedelmi kamat

31. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális hitelkamatán kell alapulnia, s ahhoz további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Az eljárás hosszával kapcsolatos panaszt *elfogadhatónak*, a kérelem többi részét pedig *elfogadhatatlannak* nyilvánítja;
2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették;
3. *Megállapítja*:
 - (a) hogy az alperes Kormánynak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik
 - (i) a nem vagyoni kár megtérítéseként 3.700 eurót (háromezer hétszáz eurót);
 - (ii) a költségek és kiadások megtérítéseként 200 eurót (kétszáz eurót), és az ezen összegeket terhelő adók összegétfizeti ki a kérelmező számára az alperes Állam nemzeti valutájában, a kifizetési átváltási árfolyam alkalmazásával.
 - (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a kifizetés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális hitelkamatát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után;
4. *Elutasítja* a kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos többi követelését.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2003. december 2-án a Bírósági Szabályzat 77. § 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

S. DOLLÉ
hivatalvezető

J.-P. COSTA
elnök